

Bez sebaovládania neexistuje krása. Je to najtajomnejšia vec v ľudskom živote.

/Úvaha/

V tichu sa najlepšie rozmýšľa. V pokoji sa najlepšie koná. V nulovom bode našej mysle, keď na nás nič nevplýva, môžeme tvoriť jedinečné nové výtvary. Rovnováhou mysle môžeme byť pozornejší voči okolitému svetu. Prinútiť sa vnímať to, čo je dôležité. Stratíť sa v ničote ničnerobenia je ľahké a nie je ťažké dosiahnuť takéto prázdno. Vidieť za horizont našej mysle chce sústredenie. Hľadiť len na jednu vec a vidieť niečo iné. Sledovať bordel a nájsť v ňom niečo krásne. Počúvať hluk a nájsť v ňom hudbu. Pozrieť sa na ľudí a nájsť v nich to dobré. Ina niektorí to vedia. Ale ak áno, všimneme si to. Je to ľudská kvalita, ktorú ťažko popísať. Ale tí ľudia nám pripadajú iní. Vplývajú na okolie upokojujúcim dojmom. A to je dnes veľmi vzácne. Dalo by sa povedať, že žijú vo svojej bubline a nič do nej neprejde, lebo sú schopní sa nad všetko povzniesť. A keď sa takto vznášajú, tak môžu všetky problémy vidieť z každej strany, uhla, nezaujato. Takýmto pokojom vnášajú medzi ľudí niečo nečakané.

Je to ako stratiť sa v lese, ale pritom nestratiť hlavu. Musíte sledovať okolie, načúvať prírode, hľadať cestu. Môžete počúvať zvuky, ktoré sú všade okolo vás, ale to, na čo sa zameriate, vám môže byť pomôcť alebo ublížiť. Prenikavé húkanie sovy, ktoré sa rozlieha pomedzi stromy rovno do vašej hlavy a vás vystraší, no vzdialené hučanie vln tvoriacich sa v potoku, vás zavedie do bezpečia.

Orientovať sa vo svete je podobné. Netreba reagovať na každú malichernú poznámku, ktorú začujeme. Len to odvracia našu pozornosť od toho, čo je naozaj podstatné. Od toho slabého tónu v kúte našej mysle, ktorý nás definuje. Ktorý nám podvedome hovorí, čím sme, čo chceme robiť, ako chceme žiť. Ignorovať ho by mohlo mať strašné následky. Je to niečo prirodzené, a ak sme sa takí narodili, určite to nemôže byť zlé.

Aj v prírode je všetko v rovnováhe. Akonáhle sa začne robiť niečo inak, ako má, všetko sa naruší. Ak sa leto neovládne a rozhodne sa tu zostať trochu dlhšie, popletie tým medvede, vtáky, rastliny. No ak by sa správalo, ako malo a nechalo tu miesto pre zimu, všade by bola nádherná snehová pokrývka. Ak by sa správalo úctyhodne voči ostatným ročným obdobiam, vzniklo by niečo neobyčajné.

Nestačí robiť to isté aj v živote? Počúvať druhých, rešpektovať ich a ísť si svojou vlastnou cestou. Tou, ktorá je v nás vložená hlboko vnútri. Určite budeme v živote vplývať na ostatných aj nepekne. Ale aj také nedokonalosti, jemné otrasy, ktoré spôsobíme, budú mať za následok jedinečné výsledky.

Nie sme dokonalí, a to nie je žiadna nová myšlienka. Najmenej čo môžeme urobiť, je nájsť v sebe niečo...niečo, čo neviem ani zadefinovať, snažím sa prísť na kĺb veci, ktorá je v každom z nás, no pomenovať ju nevieme nikto.

Je to istý druh skrytého dobra? Alebo len jednoduchosť pohľadu na veci, ktorú majú všetky deti, ale v priebehu života ju strácame? Nie je to len o sebaovládaní. Je to oveľa viac. Vedieť, že všetko a všetci majú nejakú cenu a podľa toho akú, sa správať, je len časť tejto záhady.